Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
RIMVYDAS NORKUS
föredraget den 20 november 2025 [1]

Målen C-498/24 P och C-499/24 P

Çolakoğlu Metalurji AŞ,
Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ
mot
Europeiska kommissionen (C-498/24 P)
och
Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ,
İskenderun Demir ve Çelik AŞ,
Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (C-499/24 P)
mot

Europeiska kommissionen (C-499/24 P)

”Överklagande – Dumpning – Genomförandeförordning (EU) 2021/1100 – Import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Turkiet – Slutgiltig antidumpningstull – Förordning (EU) 2016/1036 – Importtullar – Beräkning av dumpningsmarginalen – Artikel 2.10 j – Avtal om säkring av valutarisken”

I. Inledning

1. Förevarande mål rör två överklaganden som getts in av turkiska företag av Europeiska unionens tribunals domar T-629/21 [2] och T-630/21 [3] (nedan kallade de överklagade domarna) på området antidumpningsrätt. Klagandena har klandrat tribunalen för att har gjort sig skyldig till en rad felaktiga rättstillämpningar vid prövningen av deras talan om ogiltigförklaring av kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/1100 av den 5 juli 2021 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Turkiet (nedan kallad den omtvistade förordningen). [4]

[1] Originalspråk: franska.

[2] Dom av den 8 maj 2024, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları m.fl./kommissionen (T-629/21, nedan kallad den överklagade domen i mål C-499/24 P, EU:T:2024:303).

[3] Dom av den 8 maj 2024, Çolakoğlu Metalurji och Çolakoğlu Dış Ticaret/kommissionen (T-630/21, EU:T:2024:304) (nedan kallad den överklagade domen i mål C-498/24 P).

[4] EUT L 238, 2021, s. 32.

2. På domstolens begäran kommer jag i detta förslag till avgörande att fokusera på den för dessa båda överklaganden gemensamma grunden, som i huvudsak avser en fråga om tolkningen av artikel 2.10 j i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1036 av den 8 juni 2016 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen (nedan kallad grundförordningen).[5] Det rör sig närmare bestämt om att avgöra om Europeiska kommissionen, när den ska fastställa huruvida dumpning föreligger, har en skyldighet att beakta de avtal om säkring för valutarisken som har slutits mellan företag som är verksamma inom internationell handel, eller om den, tvärtom, får fortsätta att tillämpa sin egen metod för omräkning av valutorna.

3. Denna frågeställning är av särskild betydelse vid internationell handel, där transaktionerna i allmänhet genomförs i olika valutor. Det är inte ovanligt att ekonomiska aktörer ingår valutasäkringsavtal för att skydda sig mot stora variationer i valutakurserna som kan snedvrida det faktiska priset på de berörda varorna. Det ska emellertid erinras om att Europeiska unionen, i egenskap av fullvärdig medlem av det multilaterala systemet för internationell handel, har ett legitimt intresse av att säkerställa att det verkliga priset på dessa varor fastställs, i syfte att garantera att dess politik för bekämpning av dumpning är effektiv. Mot denna bakgrund ska domstolen fastställa huruvida sådana avtal mellan privata aktörer kan påverka genomförandet av de uppdrag som kommissionen enligt unionsrätten har när det gäller genomförandet av grundförordningen.

II. Tillämpliga bestämmelser

A. WTO-rätten

4. Genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994),[6] godkände Europeiska unionens råd avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO-avtalet), som undertecknades i Marrakech den 15 april 1994, och de avtal som anges i bilagorna 1–3 i detta avtal, bland annat avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (GATT) (nedan kallat antidumpningsavtalet).[7]

5. I artikel 2 i dumpningsavtalet, med rubriken ”Fastställande av dumpning” föreskrivs följande:

”…

2.4 En rättvis jämförelse skall göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse skall göras i samma handelsled, i allmänhet priset från fabrik, och avse försäljningar så nära varandra i tiden som möjligt. Vederbörlig hänsyn skall efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall tas till olikheter som berör prisernas jämförbarhet, däribland försäljningsvillkor, beskattning, handelsled, kvantiteter, fysiska egenskaper samt alla andra olikheter som bevisligen påverkar prisernas jämförbarhet… I det fall som nämns i punkt 3 skall hänsyn även tas till kostnader, inbegripet tullar och skatter, som uppstått mellan import och återförsäljning samt till uppkommen vinst. Om prisernas jämförbarhet i sådana fall har påverkats skall myndigheterna

[5] EUT L 176, 2016, s. 21.

[6] EGT L 336, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 38 s. 3.

[7] EGT L 336, 1994, s. 103; svensk specialutgåva, område 1, volym 38, s. 105.

fastställa normalvärdet i ett handelsled som motsvarar handelsledet i det konstruerade exportpriset, eller medge sådana justeringar som är motiverade enligt denna punkt. Myndigheterna skall informera berörda parter om vilka uppgifter som krävs för att säkerställa en rättvis jämförelse och myndigheterna skall inte ställa orimliga beviskrav på dessa parter.

2.4.1 När jämförelser enligt punkt 4 kräver valutaomräkning, skall sådan omräkning grundas på den växelkurs som rådde på försäljningsdagen …, på villkor att, när en försäljning, av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till berörd exportförsäljning, den kurs som gäller vid terminsförsäljningen används. Förändringar i växelkurserna skall förbises och myndigheterna skall i en undersökning ge exportörer minst 60 dagars frist för att de ska kunna justera sina exportpriser så att de avspeglar varaktiga förändringar av valutakurserna under undersökningsperioden.

2.4.2 Förekomsten av dumpningsmarginaler under undersökningsperioden skall, i enlighet med bestämmelserna i punkt 4 angående rättvis jämförelse, vanligtvis fastställas på grundval av en jämförelse mellan ett vägt medeltal för normalvärdet och ett vägt medeltal för alla jämförbara exportpriser, eller genom en jämförelse mellan normalvärden och exportpriser som fastställts för varje enskild transaktion…”

B. Unionsrätt

1. Grundförordningen

6. I artikel 1 i grundförordningen föreskrivs följande:

”1. En antidumpningstull får tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom unionen vållar skada.

2. En produkt ska anses vara dumpad om exportpriset till unionen är lägre än det jämförbara pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet.

…”

7. Artikel 2 i denna förordning, som har rubriken ”Fastställande av dumpning” har följande lydelse:

”…

C. JÄMFÖRELSE

10. En rättvis jämförelse ska göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse ska göras i samma handelsled och avse försäljningar som ligger så nära varandra i tiden som möjligt och med hänsyn tagen till andra olikheter som påverkar prisernas jämförbarhet. Om normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara ska i varje särskilt fall hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka

priserna och därmed prisernas jämförbarhet. Dubblering ska undvikas vid justeringen, särskilt avseende rabatter, avdrag, kvantiteter och handelsled. Om de angivna villkoren är uppfyllda kan justeringar göras för följande faktorer:

…

j) Valutaomräkning

När prisjämförelser kräver valutaomräkning ska sådan omräkning grundas på den växelkurs som gällde på försäljningsdagen, utom i de fall när en försäljning av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till exportförsäljningen, då kursen vid terminsförsäljningen i stället ska tillämpas. Normalt ska fakturadatum anses som försäljningsdag, men även dagen för köpekontrakt, köporder eller orderbekräftelse kan användas om de väsentliga försäljningsvillkoren bättre framgår av dessa. Fluktuationer i växelkurserna ska inte beaktas och exportörerna ska ges en frist på 60 dagar så att endast varaktiga förändringar av valutakurserna under undersökningsperioden återspeglas.

…”

2. Den omtvistade genomförandeförordningen

8. I skälen 96–101 i den omtvistade förordningen anges följande:

”(96) En exporterande tillverkare och två närstående exporterande tillverkare invände mot det preliminära avvisandet av en valutaomräkningsjustering, som de begärde för säkringsavtal med anknytning till deras försäljning till unionen. Begäran rör den växelkurs som ska användas vid omräkning av försäljningsvärdet i utländska valutor (euro i detta fall) till det exporterande landets valuta (turkisk lira eller TRY). Företagen åberopade bestämmelserna i artikel 2.10 j) i grundförordningen, där det föreskrivs att ’… när en försäljning av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till exportförsäljningen, då [ska] kursen vid terminsförsäljningen i stället … tillämpas’

(97) I klagandens synpunkter som lämnades efter det preliminära utlämnandet av uppgifter invände denne mot de exporterande tillverkarnas påståenden om att säkring är en intern process, och företagen kan inte argumentera att försäljningspriserna skulle ha varit högre utan säkring eftersom det inte är bevisat att kunderna skulle ha betalat ett högre pris.

(98) Kommissionen noterade att artikel 2.10 j i grundförordningen är tillämplig i situationer då en valutaomräkning är nödvändig för att jämföra normalvärdet med exportpriset. En sådan jämförelse utförs rutinmässigt i det berörda landets valuta. Därför använde kommissionen i det aktuella ärendet turkisk lira som jämförelsevaluta. Båda de företag som begärde valutaomräkningsjusteringen säkrade de exportförsäljningstransaktioner som uttrycktes i euro. Den valutaomräkningsrisk som följde av dessa transaktioner säkrades alltid mot US-dollar. Eftersom jämförelsen avsåg i turkisk lira och alla transaktioner i euro omräknades till turkisk lira direkt, utan någon mellanliggande omräkning till US-dollar, precis som all inhemsk försäljning gjordes i turkisk lira, ansåg kommissionen att den omräkningskurs mellan euro och US-dollar som avtalats i säkringsavtalen saknade relevans för jämförelsen. Därmed avvisade kommissionen påståendet från de tre exporterande tillverkarna.

(99) Efter det slutgiltiga utlämnandet av uppgifter upprepade de tre exporterande tillverkarna sin begäran om en valutaomräkningsjustering för försäljningen till unionen, för att ta hänsyn till säkringen för den valutarisk som följde av transaktionerna i euro. De upprepade argumentet om att, oavsett vilken valuta som används för prisjämförelsen, har de vinster eller förluster som följer av omräkningskursen vid den tidpunkt då säkringen görs inte någon betydande inverkan på prisjämförelsen. De lämnade i synnerhet ett teoretiskt exempel på en inhemsk försäljning med ett enhetspris i US-dollar på en viss dag och en exportförsäljning med samma enhetspris i euroekvivalent som avtalats samma dag. Företagens beräkning visade att när dessa beställningar levereras samma dag och det fakturerade värdet omräknas direkt från valutan på fakturan till TRY så resulterar jämförelsen i dumpning trots att det avtalade priset på de två beställningarna var detsamma på beställningsdagen. De hävdade därefter att en säkringsjustering borde ha utförts antingen på grundval av artikel 2.10 j eller artikel 2.10 k i grundförordningen.

(100) Kommissionen analyserade påståendet, i synnerhet det teoretiska exemplet, som skulle ha bevisat att växelkursen i säkringsavtalen borde beaktas för prisjämförelsen. Först och främst noterade kommissionen att trots att exemplet var matematiskt korrekt speglade det inte verkligheten för någotdera av företagens affärsverksamhet eller beräkningarna av dumpningsmarginalerna. Exemplet antydde framför allt att dumpningsmarginalen beräknas genom att man jämför två individuella transaktioner som utförs samtidigt, vilket inte är fallet eftersom kommissionen jämför det genomsnittliga normalvärde och det genomsnittliga exportpris som har fastställts under undersökningsperioden för varje produkttyp. För det andra antydde exemplet att alla beställningar som görs på en viss dag fullgörs vid samma tidpunkt, vilket inte stämde. I själva verket framhöll en av de exporterande tillverkarna separat att ledtiden mellan färdigställandet av produktionen och kundens upphämtning av varorna var mycket längre på den inhemska marknaden jämfört med exportförsäljningen. Det exempel som företagen lämnat ansågs opassande i den aktuella situationen. Dessutom lämnade inget av företagen bevis för att deras exportförsäljningstransaktioner uttryckta i euro ursprungligen förhandlades med priser i US-dollar. Tvärt emot uttrycktes försäljningskontrakten och/eller beställningarna för dessa exportförsäljningstransaktioner i euro, utan någon hänvisning till US-dollar. En omräkning från euro till turkisk lira via US-dollar ansågs därför vara irrelevant. Kommissionen avvisade därmed den begärda justeringen på grundval av artikel 2.10 j i grundförordningen.

(101) Trots att företagen hävdade att de kunde koppla exporttransaktionerna till individuella säkringsverksamheter kunde dessa dessutom, vilket också skedde i många fall, justeras efter försäljningen beroende på hur de finansiella prognoserna utvecklades och för att maximera företagens avkastning. Kommissionen ansåg därför inte att säkringen kunde kopplas direkt till den berörda exportförsäljningen, och att om hänsyn hade tagits till försäljningspriset i ett senare led skulle man ha riskerat att snedvrida det faktiska exportpriset.”

III. Bakgrund till tvisten, förfarandena vid tribunalen och de överklagade domarna

A. Mål C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji et Çolakoğlu Dış Ticaret/kommissionen)

1. Bakgrund till tvisten

9. Bakgrunden till tvisten som anges i punkterna 2–10 i den överklagade domen i mål C-498/24 P kan sammanfattas enligt följande.

10. Çolakoğlu Metalurji AŞ (nedan kallat CM) är en turkisk exporterande tillverkare av varmvalsade platta produkter. Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ (nedan kallat ÇOTAŞ) är ett till detta bolag närstående turkiskt handels- och exportföretag.

11. Den 14 maj 2020 inledde kommissionen en antidumpningsundersökning avseende importen till Europeiska unionen av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål (nedan kallade de berörda produkterna) med ursprung i Turkiet.

12. Undersökningen avsåg perioden mellan den 1 januari och den 31 december 2019 (nedan kallad undersökningsperioden). Analysen av skadetendenser avsåg perioden mellan den 1 januari 2016 och slutet av undersökningsperioden.

13. Den 6 januari 2021 antog kommissionen genomförandeförordning (EU) 2021/9 om införande av en provisorisk antidumpningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Turkiet (nedan kallad förordningen om provisorisk antidumpningstull),[8] vilken medförde en provisorisk antidumpningstull på 7,6 procent för klagandebolagens export av den berörda produkten till unionen.

14. Den 5 juli 2021 antog kommissionen den omtvistade förordningen om införande av en antidumpningstull på 7,3 procent för import av den av klagandebolagen tillverkade berörda produkten till unionen.

2. Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen i mål C-498/24 P

15. Genom ansökan som ingavs till tribunalens kansli den 29 september 2021 väckte CM och ÇOTAŞ talan om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen.

16. Klagandebolagen anförde fyra grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avsåg åsidosättande av artikel 2.10 i) i grundförordningen. Som andra grund angav de ett åsidosättande av artikel 2.10 b i grundförordningen på grund av kravet på att importtullar skulle betalas för att en justering skulle göras. Den tredje grunden gällde en uppenbart felaktig bedömning genom vägran att göra en kvartalsberäkning av dumpningsmarginalen och därmed ett åsidosättande av artikel 2.10 i grundförordningen. Såvitt avser den fjärde grunden avsåg den åsidosättande av artikel 2.10 j i grundförordningen på grund av vägran att göra en säkringsjustering av vinster och förluster vid omräkning.

[8] EUT L 3, 2021, s. 4.

17. Genom den överklagade domen i mål C-498/24 P slog tribunalen fast att talan inte kunde bifallas på någon av dessa fyra grunder och ogillade den därmed i dess helhet.

B. Mål C-499/24 (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları m.fl./kommissionen)

1. Bakgrund till tvisten

18. Den bakgrund till tvisten som anges i punkterna 2–10 i den överklagade domen i mål C-499/24 P kan sammanfattas enligt följande.

19. Klagandebolagen har bildats enligt turkisk rätt. Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ och İskenderun Demir ve Çelik AŞ är verksamma inom tillverkning och försäljning av varmvalsade platta produkter. Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ är en till dessa bolag närstående handlare.

20. Den 14 maj 2020 inledde kommissionen en antidumpningsundersökning avseende import till Europeiska unionen av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Turkiet (nedan kallad undersökningen).

21. Undersökningen avsåg perioden mellan den 1 januari och den 31 december 2019. Analysen av skadetendenser avsåg perioden mellan den 1 januari 2016 och slutet av undersökningsperioden. Klagandebolagen ingav skriftliga yttranden under undersökningen.

22. Den 6 januari 2021 antog kommissionen den provisoriska förordningen, vilken medförde en provisorisk antidumpningstull på 5,4 procent för klagandebolagens export av den berörda produkten till unionen.

23. Den 5 juli 2021 antog kommissionen den omtvistade förordningen, vilken medförde att en antidumpningstull på 5 procent infördes för import av den av klagandebolagen tillverkade berörda produkten till unionen.

2. Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen i mål C-499/24 P

24. Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 29 september 2021 väckte klagandebolagen talan om ogiltigförklaring av den omtvistade genomförandeförordningen.

25. Klagandebolagen anförde fyra grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring. Den första grunden avsåg åsidosättande av de tre första och den femte meningen i artikel 2.10 och av artikel 2.10 j i grundförordningen samt av artikel 2.5 i denna förordning. Den andra grunden gällde att kommissionens vägran av en säkringsjustering av vinster och förluster innebar ett åsidosättande av artikel 2.10 j i grundförordningen, artikel 2.4 i antidumpningsavtalet och principen om god förvaltning. Såvitt avsåg den tredje grunden, gjorde klagandebolagen gällande att artikel 2.5 och 2.6 i grundförordningen samt de tre första meningarna i artikel 2.10 i denna förordning hade åsidosatts. Slutligen anförde de, inom ramen för den fjärde grunden, att artikel 2.6 i grundförordningen och artikel 2.2.2 i antidumpningsavtalet hade åsidosatts.

26. Genom den överklagade domen i mål C-499/24 P fastställde tribunalen att talan inte kunde bifallas på någon av dessa fyra grunder och ogillade därmed talan i dess helhet.

C. Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

27. Överklagandena i målen C-498/24 P och C-499/24 P gavs in den 17 juli 2024 och registrerades av domstolens kansli samma dag.

28. Klagandebolagen har, i sina respektive överklaganden, yrkat att domstolen

– i huvudsak, ska upphäva de överklagade domarna, ogiltigförklara den omtvistade förordningen och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i målet om överklagande samt i målet vid tribunalen och

– i andra hand, ska återförvisa målet till tribunalen och låta beslutet om rättegångskostnaderna i målet vid tribunalen och i målet om överklagande anstå.

29. Kommissionen har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet och

– förplikta klagandebolagen att ersätta rättegångskostnaderna.

30. Domstolen har, i enlighet med artikel 76.2 i rättegångsreglerna, beslutat att ingen förhandling ska hållas.

IV. Rättslig bedömning

A. Inledande anmärkningar

1. Europeiska unionen i det multilaterala handelssystemet

31. WTO ska säkerställa ett multilateralt handelssystem som bygger på regler. Europeiska unionen, i egenskap av regional organisation som är en egen juridisk person, har en särskild ställning inom WTO, eftersom unionen är fullvärdig medlem vid sidan av sina medlemsstater.[9] Mot bakgrund av den exklusiva befogenhet som unionen har enligt artikel 3.1 e FEUF på området den gemensamma handelspolitiken, har den övertagit sina medlemsstaters internationella åtaganden, bland annat de som följer av WTO-avtalet. Antidumpningsavtalet, som är en del av detta regelverk, omfattar såväl grundläggande villkor som processuella bestämmelser om antagande, genomförande och bibehållande av antidumpningsåtgärder. Om dessa regler inte iakttas riskerar de vidtagna åtgärderna att bestridas inom ramen för WTO:s tvistlösningsmekanism.[10]

32. I syfte att införliva dessa internationella åtaganden i unionens rättsordning, antog unionslagstiftaren, på grundval av artikel 207.2 FEUF, grundförordningen på området handelspolitiska skyddsåtgärder. I denna text fastställs på vilka villkor kommissionen ska ha behörighet att ingripa mot illojala handelsåtgärder som vidtas av exportföretag som är etablerade i

[9] Se förslag till avgörande av generaladvokaten Pikamäe i målet kommissionen/Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:13, punkt 71).

[10] Se tvist DS591, om unionens klagomål avseende de antidumpningstullar som Colombia tog ut på import av frysta pommes frites från Tyskland, Belgien och Nederländerna. Unionen vann inför panelen (oktober 2022) och efter överklagande (december 2022), då båda instanserna fann att Colombia hade åsidosatt flera bestämmelser i antidumpningsavtalet.

tredjeländer, när dessa medför en skada för den europeiska industrin. Kommissionen ska, inom denna ram, utöva sina undersöknings- och beslutsbefogenheter, såsom framgår av artiklarna 6 och 9.4 i grundförordningen. I enlighet med den grundläggande rättsstatsprincipen, ska emellertid varje beslut som medför rättsliga verkningar vara underställt en effektiv domstolskontroll. Kommissionens rättsakter på antidumpningsområdet kan, i detta hänseende, bli föremål för en talan om ogiltigförklaring vid tribunalen, med en möjlighet till prövning av domstolen för det fall tribunalens dom överklagas. Förevarande mål illustrerar utövandet av denna legalitetsprövning, som har till syfte att garantera att kommissionens rättsakter är förenliga med unionens bestämmelser och de internationella förpliktelser som följer av antidumpningsavtalet. [11]

33. Den i mål C-498/24 P fjärde anförda grunden och den i mål C-499/24 P sjätte anförda grunden är *identiska* då de, i huvudsak, har till syfte att ifrågasätta tolkningen av en bestämmelse, nämligen artikel 2.10 j i grundförordningen, och kommissionens tillämpning av den vid fastställandet av dumpningsmarginalen. Tribunalen har, i detta sammanhang, klandrats för att ha anslutit sig till kommissionens rättsliga ståndpunkt vid tolkningen av denna bestämmelse, samtidigt som den bortsett från betydelsen av säkringsavtal inom ramen för internationella handelstransaktioner.

34. Eftersom klagandebolagens argument i överklagandet endast avser isolerade aspekter av den aktuella förordningen och det inte är möjligt att tydligt utläsa vilka intentioner som ligger bakom dessa argument, kommer jag, för tydlighetens skull, att inleda med en *framställning avseende denna förordning*, i syfte att underlätta förståelsen av vad som står på spel i dessa mål. I detta syfte, kommer jag bland annat att förklara hur beräkningen av dumpningsmarginalen går till i praktiken [12] och hur man bör gå tillväga vid transaktioner som omfattar olika valutor. [13] Vidare kommer jag att förklara vilken funktion de säkringsavtal som klagandebolagen har åberopat har och behandla frågan om huruvida kommissionen har en skyldighet att, vid dessa beräkningar, beakta sådana avtal som ingåtts mellan enskilda parter. [14] Dessa inledande förklaringar kommer att underlätta bedömningen av huruvida parternas argument är välgrundade. I den sista delen av förslaget till avgörande kommer jag att göra en ingående prövning av den gemensamma grunden för överklagandet. [15]

2. Bestämmelserna om fastställande av dumpningsmarginalen

35. Enligt artikel 1.2 i grundförordningen ska en produkt anses vara dumpad om exportpriset till unionen är lägre än det jämförbara pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet. Dumpningen avgörs således genom en jämförelse av två värden. Det första värdet motsvarar produktens pris på den inhemska marknaden i det berörda tredjelandet och kallas ”normalvärde”. Det andra värdet utgörs av ”exportpriset” på den berörda produkten till Europeiska unionen. Det resultat som uppnås utgör ”dumpningsmarginalen”, som i artikel 2.12 i grundförordningen definieras som ”det belopp med vilket normalvärdet överstiger exportpriset”.

[11] Unionen uppfyller på detta sätt sina avtalsskyldigheter, eftersom den, enligt artikel 13 i antidumpningsavtalet och artikel X:3(b) i GATT-avtalet, har en skyldighet att tillhandahålla skiljedomstol, rättslig- eller administrativ domstol eller förfaranden, i syfte att garantera en rättslig prövning av de antidumpningsåtgärder som vidtagits.

[12] Se punkt 35 och följande punkter i detta förslag till avgörande.

[13] Se punkt 39 och följande punkter i detta förslag till avgörande.

[14] Se punkt 49 och följande punkter i detta förslag till avgörande.

[15] Se punkt 62 och följande punkter i detta förslag till avgörande.

36. Som domstolen har påpekat i sin rättspraxis,[16] utgör fastställande av normalvärdet för en produkt ett av de viktigaste skedena innan det kan fastställas huruvida det eventuellt förekommer dumpning. I artikel 2.1 första stycket i grundförordningen föreskrivs i detta avseende att normalvärdet vanligtvis grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller skall betala vid normal handel. Vad gäller exportpriset, följer av artikel 2.8 i grundförordningen att det ska vara det pris som faktiskt betalas eller ska betalas för produkten när den säljs på export från exportlandet till unionen. Det rör sig om produktens pris vid unionens gräns, det vill säga innan den inträder på unionen marknad, och inte det pris som betalas när den saluförs på marknaden i unionen.

37. När dessa båda värden har fastställts, ska jämförelsen av dem göras, vilken ska vara ”rättvis” och ”göras i samma handelsled” enligt kraven i artikel 2.10 i grundförordningen. För att möjliggöra en sådan jämförelse ska justeringar göras. Om en part begär sådana justeringar, ska den visa att begäran är berättigad.[17] I praktiken jämför kommissionen priserna – det vill säga normalvärdet och exportpriset – i det skede då produkten ”lämnar fabriken”, genom att göra avdrag för de kostnader som tillkommer vid försäljningen av produkten.

38. Enligt artikel 2.11 i grundförordningen ska dumpningsmarginalen fastställas genom en så kallad ”symmetrisk” metod, som innebär en jämförelse mellan ett vägt genomsnittligt normalvärde och ett vägt genomsnittligt pris för alla exporttransaktioner till unionen, eller en så kallad ”asymmetrisk” metod, som utgörs av en jämförelse transaktion för transaktion mellan enskilda normalvärden och enskilda exportpriser till unionen. Oavsett vilken metod som väljs, ska denna göra det möjligt att korrekt återspegla den faktiska omfattningen av den konstaterade dumpningen. Det är i praktiken synnerligen viktigt att en exakt beräkning görs av dumpningsmarginalen, eftersom den antidumpningstull som eventuellt ska tas ut inte får överstiga denna dumpningsmarginal.[18]

3. Praktiska svårigheter i samband med beräkningen av dumpningsmarginalen, bland annat beträffande beaktandet av de olika valutorna

39. En exakt beräkning av antidumpningsmarginalen innebär ofta svårigheter i praktiken. Det krävs en stor noggrannhet, särskilt på grund av kravet, som föreskrivs i artikel 2.10 i grundförordningen, på att en jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet ska vara ”rättvis”. Denna unionsrättsliga bestämmelse anger inte vad begreppet ”rättvis jämförelse” innebär. Motsvarande begrepp som föreskrivs i artikel 2.4 i antidumpningsavtalet, vilken utgör grunden för artikel 2.10 i grundförordningen, har emellertid på WTO-nivå tolkats så att den innebär att jämförelsen ska vara ”opartisk och objektiv”.[19] Skyldigheten att garantera en ”rättvis jämförelse” har tolkats så att den omfattar samtliga bestämmelser i artikel 2 i antidumpningsavtalet.[20]

[16] Se dom av den 1 oktober 2014, rådet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 20).

[17] Se dom av den 16 februari 2012, Rådet och kommissionen/Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP (C-191/09 P och C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 58).

[18] Hahn, M., *EUV/AEUV - Kommentar* (Calliess/Ruffert), sjätte upplagan, 6ème Munich 2022, artikel 207 FEUF, punkt 141.

[19] Se rapport av WTO:s överprövningsorgan i tvist DS442, Europeiska unionen – Antidumpningsåtgärder för import av vissa fettalkoholer från Indonesien, punkt 5.21. Enligt den engelska språkversionen ska jämförelsen vara ”unbiased, objective, and even-handed”. I den spanska språkversionen används formuleringen ”imparcial, objetiva y equilibrada”.

[20] Se rapport från WTO:s överprövningsorgan i tvisten DS141, Europeiska gemenskaperna – Antidumpningstullar på import av sängkläder i bomull från Indien, punkt 59.

40. I syfte att främja en tolkning som är enhetlig med WTO-rätten,[21] bör dessa principer vara tillämpliga på de bestämmelser som föreskrivs i artikel 2 i grundförordningen. Detta synsätt bekräftas bland annat av unionslagstiftarens uttryckliga val att i unionsrätten troget återskapa WTO-rättens bestämmelser på antidumpningsområdet.[22]

41. En relevant jämförelse mellan exportpriset och det pris som tillämpas vid konsumtion på det exporterande landets inhemska marknad kräver, logiskt sätt, att dessa båda värden ska anges *i samma valuta*. Detta villkor är, i praktiken, inte systematiskt uppfyllt vid internationell handel.[23] Av detta följer att det är nödvändigt att göra en valutaomräkning av ett av priserna i den andra marknadens referensvaluta. Trots att detta på ytan förefaller vara en tekniskt neutral operation, medför den ett antal metodiska och rättsliga utmaningar som jag kommer att beskriva nedan.

42. Särskilda svårigheter vid beräkningen av dumpningsmarginalen uppkommer bland annat när olika valutor används, eftersom variationerna i omräkningskurserna kan snedvrida det faktiska värdet av de berörda varorna och, därmed, påverka dumpningsmarginalens omfattning.[24] Växelkursen mellan de tillämpliga valutorna kan nämligen variera beroende på vilket datum som används för att fastställa priserna. Om inte omräkningen sker med en lämplig växelkurs, kan en undersökningsmyndighets jämförelse av priserna leda till en felaktig uppskattning av dumpningsmarginalen, vilket strider mot kravet på en ”rättvis jämförelse”.[25] Det är således under dessa omständigheter nödvändigt att det finns enhetliga kriterier som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att, vid beräkningen, bortse från snedvridningar till följd av fluktuationer i växelkurserna.

43. Artikel 2.10 j i grundförordningen, som är föremål för förevarande båda mål, innehåller särskilda bestämmelser avseende valutaomräkning för en jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. I allmänhet uttrycks inte exportpriserna i det exporterande landets nationella valuta, utan i en av de internationellt mest omsatta valutorna. En valutaomräkning är således ”nödvändig” enligt den första meningen i denna bestämmelse när normalvärdet uttrycks i exportföretagens lokala valuta och denna är en annan än den som används vid exportförsäljningen. Däremot skulle det strida mot denna bestämmelse att göra en valutaomvandling när de priser som ska jämföras redan är angivna i samma valuta.[26] I praktiken måste de undersökande myndigheterna, för att kunna fastställa om en valutakonvertering är nödvändig, kontrollera huruvida försäljningarna har skett i samma valuta.

44. Den första meningen i artikel 2.10 j i grundförordningen föreskriver att valutaomräkningen, som *allmän regel*, ska grundas på ”den växelkurs som gällde på försäljningsdagen”. I den andra meningen preciseras att ”[n]ormalt ska fakturadatum anses som försäljningsdag, men [att] även dagen för köpekontrakt, köporder eller orderbekräftelse kan användas om de väsentliga försäljningsvillkoren bättre framgår av dessa”.[27] Under alla omständigheter är det viktigt att fastställa ett datum som ger bästa möjliga garantier för att fastställa de grundläggande försäljningsvillkoren. Bevis ska från fall till fall lämnas av kommissionen respektive den berörda

[21] Se dom av den 20 januari 2022, Commission/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, punkterna 31 och 32).

[22] Anders, H., *EU Dumping Determinations and WTO Law*, Alphen aan den Rijn, 2009, s. 234.

[23] Palmetter, N. D., ”Exchange Rates and Antidumping Determinations”, *Journal of World Trade*, volym 22, nr 2, 1988, s.73.

[24] Se dom av den 7 maj 1987, Nachi Fujikoshi/rådet (255/84, EU:C:1987:203, punkt 52).

[25] Kim, J. B., ”Currency Conversion in the Anti-dumping Agreement”, *Journal of World Trade*, volym 34. nr 4, 2000, s. 125.

[26] Se rapport från WTO:s panel i tvist DS179, Förenta staterna – Antidumpningsåtgärder för rostfritt stål på rullar samt band och plattor rostfritt stål från Korea, punkterna 6.13 och 6.41.

[27] Till skillnad från antidumpningsavtalen, privilegieras i grundförordningen fakturadatum som referens för ”försäljningsdagen” och inte dagen för köpekontrakt, köporder, orderbekräftelse (se fotnot 8 till artikel 2.4.1 i antidumpningsavtalet).

parten. Ramavtal eller enkla avsiktsförklaringar uppfyller i allmänhet inte dessa kriterier.[28] Som *undantag* från denna allmänna bestämmelse ska, när en försäljning av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till exportförsäljningen, ”kursen vid terminsförsäljningen” i stället tillämpas. Jag kommer nedan i detta förslag till avgörande att i detalj behandla denna sistnämnda variant.

45. Antidumpningsavtalet och grundförordningen föreskriver bestämmelser avseende vid vilken tidpunkt växelkursen ska fastställas (”försäljningsdagen”) och utgår således helt naturligt från principen att omräkningen endast får göras på grundval av *växelkursen*. Varje annan omräkningsmetod är således uttryckligen utesluten. Bland annat kan abstrakta värden, såsom köpkraftspariteten för konsumenter, som bland annat beräknas av Organisationen för ekonomiskt samarbete och utvecklig (OECD) och Förenta nationerna (FN) inte betraktas som avgörande referenser. På samma sätt ska den konkreta påverkan av import till dumpade priser på unionens industri fastställas *enligt de officiella växelkurser* som gäller vid internationella transaktioner.

46. Varken antidumpningsavtalet eller grundförordningen anger från vilken källa dessa växelkurser ska hämtas. I praktiken används de växelkurser som Europeiska centralbanken offentliggör. När denna inte har angett någon växelkurs för en viss valuta, tillämpas i allmänhet de växelkurser som Internationella valutafonden har fastställt. Kommissionen använder *de genomsnittliga månatliga växelkurserna*, utom vid betydande devalvering, i vilket fall den kan grunda sig på de dagliga växelkurserna. Således har det ingen betydelse huruvida det exporterande tillverkarföretaget, i internt syfte, tillämpar olika växelkurser i sina redovisningssystem, även om kommissionen vid insamlingen och kontrollen inom ramen för ett stort antal undersökningsförfaranden, av praktiska skäl, ofta grundar sig på den växelkurs som företaget i allmänhet tillämpar.[29]

47. Utöver de allmänna bestämmelser som föreskrivs i artikel 2.4.1 i antidumpningsavtalet, som återfinns i unionens rättsordning i artikel 2.10 j i grundförordningen, förfogar de undersökande myndigheterna över ett utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller andra aspekter av valutaomräkningen. Dessa myndigheter omräknar exempelvis vid export vanligtvis *till exportlandets valuta*. De får emellertid välja att vid export omräkna den valuta som används vid den lokala försäljningen.[30] I allmänhet omräknas exportpriset till det exporterande landets nationella valuta på grundval av växelkursen under undersökningsperioden.[31]

48. Det ska slutligen påpekas att unionslagstiftaren, genom att frångå bestämmelserna i antidumpningsavtalet, har integrerat reglerna om valutaomräkning i en rättslig bestämmelse som ger ekonomiska aktörer *en rätt att begära rättning av värdena* i samband med faktorer som har ansetts ha en inverkan på priserna och, följaktligen, på jämförbarheten av dessa. Denna punkt är av särskild betydelse då den gör det möjligt för företagen att, vid kommissionen, aktivt delta i justeringar och ändringar av beräkningen av dumpningsmarginalen.

[28] Bungenberg, M./Reinhold, P., *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, Munich 2024, AD-GVO 2016, artikel 2, punkt 346.

[29] Bungenberg, M./Reinhold, P., *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, Munich 2024, AD-GVO 2016, artikel 2, punkt 345.

[30] De Baere, P./du Parc, C./Van Damme, I., *The WTO Anti-Dumping-Agreement – A Detailed Commentary*, Cambridge 2021, s. 123.

[31] Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, s. 123. Se även dom av den 7 maj 1987, Nachi Fujikoshi/rådet (255/84, EU:C:1987:203, punkt 52).

4. Vikten av säkringsavtal vid internationell handel

49. För att skydda sig mot finansiella risker kopplade till fluktuationer i växelkurserna eller variationer i råvarupriserna, tecknar ekonomiska aktörer ofta säkringsavtal eller inför omräkningsklausuler i sina avtal. Valutasäkringsinstrumenten medför en låsning av en växelkurs som ska tillämpas vid en framtida transaktion. En sådan mekanism möjliggör, exempelvis att valutasäkringen, om euron minskar i värde efter att ett exporterande företag har fastställt sina priser i euro, garanterar att företaget erhåller ett förutsebart belopp i sin nationella valuta.

50. Dessa säkringsavtal utgör överenskommelser som ingås mellan enskilda parter, som avser *intern riskhantering*, och har i princip ingen rättslig verkan på den metod för beräkning av dumpningsmarginalen som undersökningsmyndigheten tillämpar. I synnerhet har dessa avtal ingen inverkan på kommissionens politik på området växelkurser. De kan inte heller medföra någon befrielse från ansvar för antidumpningstullar. Det ska i detta hänseende påpekas att kommissionen tidigare systematiskt vägrade att tillämpa någon annan växelkurs än den officiella rådande växelkursen och därmed uteslöt varje beaktande av terminskontrakt eller säkringsinstrument. [32]

51. De skäl som, i princip, motiverar vägran att ge sådana säkringsavtal någon som helst rättslig betydelse är uppenbara och följer redan av de ovan anförda övervägandena om beräkningen av dumpningsmarginalen. Det ska för det första påpekas att grundförordningen inte alls nämner några sådana avtal inom ramen för den allmänna regel som föreskrivs i artikel 2.10 j.

52. Det kan, för det andra, konstateras att endast den metod som kommissionen har valt, vilken grundar sig på användningen av officiella växelkurser, kan garantera den grad av *neutralitet* som krävs för omräkningen av normalpriset och exportpriset, eftersom den är skyddad från påverkan från tredjeparter som kan ha egna ekonomiska intressen. [33]

53. Vidare uppfyller denna metod fullt ut kraven på *transparens* vid myndighetsåtgärder, då den gör det möjligt för de berörda parterna – företag och tredjeländer – att förstå på vilka villkor kommissionen utövar sina befogenheter och att kontrollera att dessa är förenliga med bestämmelserna i det multilaterala handelssystemet.

[32] Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, s. 123. Som framgår av skäl 17 i kommissionens förordning (EEG) nr 1696/88 av den 14 juni 1988, om införande av en provisorisk antidumpningstull på import av syntetfibrer av polyester med ursprung i USA, Mexiko, Rumänien, Taiwan, Turkiet och Jugoslavien (EGT L 151, 1988, s. 47), ”har kommissionen … inte godtagit någon justering för kurssäkringar (”hedging of exchange rates”) på grund av att någon sådan justering inte föreskrevs i [bestämmelserna om skydd mot dumpning]. Under alla omständigheter ansåg kommissionen att kurssäkringar var en finansiell teknik som var oberoende av själva handelstransaktionen. En sådan justering begärs för övrigt endast i de fall den främjar exportföretaget.”

[33] Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn 2011, s. 123, hänvisar även till rådets förordning (EEG) nr 738/92 av den 23 mars 1992 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av garn av bomull med ursprung i Brasilien och Turkiet (EGT L 82, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 19, s. 169). Av skäl 28 i denna förordning framgår följande: ”Att de behöriga myndigheterna i ett tredjeland fastställer sitt lands växelkurs är ett beslut som det inte tillkommer [unionens] institutioner att värdera i samband med ett antidumpningsförfarande. Kommissionen har därför som fast praxis, bekräftad i domstolens rättspraxis, att tillämpa den officiella växelkurs som gäller för internationella kommersiella transaktioner. En justering av denna växelkurs vid fastställandet av dumpning skulle vara otillbörligt och strida mot *principen om neutralitet* vad gäller valutamässiga aspekter av antidumpningsfall (min kursivering).”

54. I övrigt tillåter denna politik, på grund av dess *beständighet*, och den omständigheten att kommissionen regelbundet, i sina beslut – i förevarande fall i skäl 98 i den omtvistade förordningen [34] –, motiverar upprätthållandet av den, unionens domstolar att utöva en effektiv domstolskontroll.

55. Om kommissionen, däremot, enbart skulle använda avtal som ingåtts mellan enskilda parter som avgörande kriterium för valutaomräkningen inom ramen för beräkningen av dumpningsmarginalen, skulle den löpa en allvarlig risk att se sin administration utvecklas mot ett mer kasuistiskt tillvägagångssätt, präglat av en oförutsebarhet som inte är förenlig med *rättssäkerhets*kraven.

56. En sådan utveckling skulle påverka stabiliteten i unionens kommersiella relationer med tredjeländerna. Den skulle även kunna inverka negativt på kommissionens institutionella *trovärdighet*, genom att felaktigt antyda att den tillämpliga omräkningsmetoden skulle kunna vara föremål för en godtycklig bedömning eller påverkan från privata intressen.

57. Det kan inte heller uteslutas att tredjeländer, genom i avtal mellan privata aktörer fastställda abstrakta eller autonoma valutakurser, uppmuntras att vilja utöva ett otillbörligt inflytande över kommissionens administrativa praxis, [35] vilket skulle kunna äventyra unionens *suveränitet* på området för den gemensamma handelspolitiken. I syfte att förebygga sådana risker, är det viktigt att bibehålla kommissionens fasta praxis, vilken i övrigt har bekräftats i domstolens praxis. [36]

58. Oberoende av vad som ovan anförts, ska säkringsavtalen emellertid beaktas enligt den undantag som föreskrivs i artikel 2.10 j i grundförordningen avseende terminskontrakt. Som framgår av denna bestämmelse, ska ”kursen vid terminsförsäljningen” tillämpas, under förutsättning att försäljning av utländsk valuta på terminsmarknaderna är direkt knuten till exportförsäljningen. Med andra ord ska säkringsavtalet ha en direkt koppling till det pris som faktiskt faktureras vid den exportförsäljning som är föremål för undersökningen.

59. För den terminologiska precisionens skull, ska det erinras om att med ”säkring” avses ett finansiellt instrument som är avsett att minska eller neutralisera den finansiella risken för ett företag. Terminskontrakt för försäljning av valutor fungerar, i detta hänseende, som ett fast åtagande, från den dag då det ingås, att avyttra ett visst belopp av en valuta till en förhandsbestämd växelkurs, med en överenskommen frist. Detta gör det således möjligt att säkerställa resultatet av en valutaväxling oberoende av senare fluktuationer på marknaden.

60. Vidare ska säkringsinstrumentet inte vara av allmän eller spekulativ karaktär, utan ska vara kopplat till specifika transaktioner eller försäljningar som skett under undersökningsperioden. Det ankommer på exportföretaget att på ett aktivt och underbyggt sätt visa att säkringsavtalet påverkar exportpriset på ett sådant sätt att en justering är berättigad. Om dessa villkor inte är uppfyllda, ska den allmänna regeln tillämpas, varvid den officiella växelkurs som gällde på försäljningsdagen ska utgöra grund.

[34] I skäl 98 i den omtvistade förordningen anges följande: ”Kommissionen noterade att artikel 2.10 j i grundförordningen är tillämplig i situationer då en valutaomräkning är nödvändig för att jämföra normalvärdet med exportpriset. *En sådan jämförelse utförs rutinmässigt i det berörda landets valuta*. Därför använde kommissionen i det aktuella ärendet turkisk lira som jämförelsevaluta.” (Min kursivering).

[35] Se kommissionens genomförandeförordning (EU) 2025/670 av den 4 april 2025 om införande av en provisorisk antidumpningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av järn, olegerat stål eller annat legerat stål med ursprung i Egypten, Japan och Vietnam (EUT L 670, 2025, s. 1), av vilken, i skälen 19 och 20, framgår att de egyptiska myndigheterna och exporterande producenten försökte övertala kommissionen att använda den parallella marknadskursen (i stället för den officiella växelkursen) för att beräkna normalvärdet och dumpningsmarginalen. Kommissionen motsatte sig först denna begäran med argumentet att den haft som konsekvent rutin att tillämpa officiella växelkurser i fall där det finns påståenden om användning av parallella växelkurser.

[36] Se dom av den 7 maj 1987, Nachi Fujikoshi/rådet (255/84, EU:C:1987:203, punkterna 51–54).

61. Det är mot bakgrund av dessa överväganden som jag, nedan i bedömningen, kommer att pröva den fjärde grunden i målet C-498/24 P och den sjätte grunden i mål C-499/24 P. Dessa grunder, som i huvudsak bygger på identiska argument, ska prövas tillsammans i denna bedömning. Jag vill emellertid, inledningsvis, erinra om motiveringarna till de överklagade domarna och de argument som parterna har framfört mot dessa i överklagandet.

B. Prövning av grunderna för överklagandet

1. Tribunalens motivering i de överklagade domarna

62. Som jag har nämnt ovan,[37] ogillade tribunalen, i de överklagade domarna, klagandebolagens respektive talan om ogiltigförklaring, grundade på bland annat ett åsidosättande av artikel 2.10 j i grundförordningen.[38]

63. Tribunalen erinrade i synnerhet om att de säkringsavtal som klagandebolagen åberopat till stöd för sin begäran om justering enligt ovannämnda bestämmelse avsåg exportförsäljning i euro och att omräkningsrisken var täckt i alla dessa avtal mot US-dollarn. Eftersom kommissionen hade en skyldighet att säkerställa en rättvis jämförelse mellan normalvärdet i turkisk lira och exportpriset, omräknade den alla exporttransaktioner som skett i euro till turkisk lira. Någon mellanliggande omräkning till US-dollar var inte nödvändig för att garantera en rättvis jämförelse.[39]

64. Tribunalen påpekade även att den växelkurs från euro till US-dollar som föreskrevs i de säkringsavtal som klagandebolagen åberopat för att begära en justering enligt artikel 2.10 j i grundförordningen angavs för säkringen i US-dollar, men hade ingenting att göra med den omräkning som kommissionen skulle göra för att garantera en rättvis jämförelse mellan normalvärdet och exportpriset.[40] Följaktligen saknade de av klagandebolagen nämnda säkringsavtalen relevans för denna omräkning, såsom anges i skäl 98 i den omtvistade förordningen.

65. Klagandebolagens argument i första instans, om att kommissionen skulle tillämpa den växelkurs som föreskrevs i säkringsavtalen, underkändes således.[41] Följaktligen, mot bakgrund av att de säkringsavtal som klagandebolagen hade åberopat till stöd för sin begäran om justering enligt artikel 2.10 j i grundförordningen, underkände tribunalen även klagandebolagens övriga påståenden om åsidosättande av principen om god förvaltning, som åberopats på grundval av ett påstått åsidosättande av artikel 2.10 j i grundförordningen.[42]

[37] Se punkterna 17 och 26 i detta förslag till avgörande.

[38] Se punkterna 81–87 i den överklagade domen i mål C-499/24 P och punkterna 195–208 i den överklagade domen i mål C-498/24 P.

[39] Se punkt 82 i den överklagade domen i mål C-499/24 P och punkt 196 i den överklagade domen i mål C-498/24 P.

[40] Se punkt 85 i den överklagade domen i mål C-499/24 P och punkt 199 i den överklagade domen i mål C-498/24 P.

[41] Se punkt 86 i den överklagade domen i mål C-499/24 P och punkt 200 i den överklagade domen i mål C-498/24 P.

[42] Se punkterna 88–93 i den överklagade domen i mål C-499/24 P och punkterna 201–208 i den överklagade domen i mål C-498/24 P.

2. Parternas yttranden

a) Klagandebolagens argument i målet om överklagande

66. Klagandebolagen har gjort gällande att eftersom artikel 2.10 j i grundförordningen betonar försäljningsdagen och inte valutan och växelkursen, såsom tribunalen konstaterade i de överklagade domarna,[43] ska detta vara den omständighet som kommissionen ska beakta. Växelkurserna är nämligen ”sammankopplade”. Enligt klagandebolagen innebär detta att den relevanta valutan för exportpriset ska konverteras genom en omräkning till US-dollar. Detta synsätt bekräftas i en av de överklagade domarna.[44]

67. Klagandebolagen har tillagt att om tribunalens tolkning, enligt vilken säkringsverksamheterna endast kan beaktas när transaktionen avser den på fakturan angivna valutan och den omräknade valuta som kommissionen tillämpar, godtogs, skulle det vara alltför lätt att kringgå den skyldighet som anges i den första meningen i artikel 2.10 j i grundförordningen. De har även bestritt tribunalens ytterligare slutsatser i de överklagade domarna.[45]

b) Kommissionens argument

68. Kommissionen har anfört att klagandebolagen endast har bestritt det argument som utvecklades i de överklagade domarna avseende den konceptuella skillnaden mellan den kurs för växling från euro till US-dollar som angavs i säkringsavtalen och den som kommissionen tillämpade för att jämföra normalvärdet och exportpriset.[46] De har inte bestritt resonemanget att avtalen avsåg täcka en risk vid omräkning till US-dollar, vilket gör deras hänvisning till US-dollar irrelevant för den omräkning som kommissionen gjort. Följaktligen anser kommissionen att överklagandet inte kan bifallas på denna grund.

69. Kommissionen har erinrat om att den, enligt artikel 2.10 i grundförordningen, förfogar över ett brett utrymme för skönsmässig bedömning för att genomföra valutaväxlingar i syfte att jämföra komplexa ekonomiska värden. Klagandebolagen behövde visa att växlingen till det exporterande landets valuta utgjorde ett uppenbart fel, vilket de inte har gjort, då de begränsade sig till att åberopa ett åsidosättande av förordningens bestämmelser. De överklagade domarna bekräftar att deras argument var otillräckliga för att ifrågasätta den omräkningsmetod som använts.

70. Kommissionen har erinrat om att jämförelsen kräver en omräkning av valutorna för att säkerställa likvärdigheten mellan normalvärde och exportpris. En sådan jämförelse utförs rutinmässigt i det exporterande landets valuta – i förevarande fall turkisk lira. Hänvisningen till US-dollar i säkringsavtalen har enbart till syfte att täcka en omräkningsrisk och var således inte relevant för att garantera en rättvis jämförelse, särskilt eftersom exportpriset angavs i euro.

[43] Klagandebolagen har hänvisat till punkt 84 i den överklagade domen i mål C-499/24 P respektive punkt 198 i den överklagade domen i mål C-498/24 P.

[44] Klagandebolagen har hänvisat till punkterna 20–24 i den överklagade domen i mål C-499/24 P.

[45] Klagandebolagen har hänvisat till punkterna 91–94 i den överklagade domen i mål C-499/24 P respektive punkterna 204–208 i den överklagade domen i mål C-498/24 P.

[46] Kommissionen har hänvisat till punkt 82 i den överklagade domen i mål C-499/24 P och punkt 199 iden överklagade domen i mål C-498/24 P.

Klagandebolagens argument om ”försäljningsdagen” och ”växlingskursernas sammankoppling” påverkar inte denna bedömning. Ovannämnda rättspraxis bekräftar i själva verket den omräkningsmetod som kommissionen har anammat.

3. Ställningstagande

a) Allmänna anmärkningar

71. Det ska inledningsvis erinras om att det följer av artikel 256.1 andra stycket FEUF och artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol att ett överklagande ska vara begränsat till rättsfrågor. Tribunalen är därför ensam behörig att fastställa och bedöma de relevanta omständigheterna liksom att bedöma den bevisning som framförts. Bedömningen av dessa omständigheter och denna bevisning är därför inte, utom i det fall då uppgifter som underställts rätten har missuppfattats, en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll i ett mål om överklagande. [47]

72. Vidare framgår av domstolens praxis att när en klagande har ifrågasatt tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten, kan de rättsfrågor som prövades av tribunalen på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande. Om klaganden inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan har åberopats vid tribunalen, skulle överklagandeinstitutet nämligen mista en del av sin innebörd. [48]

73. Dessa allmänna anmärkningar krävs då klagandebolagen har klandrat såväl kommissionen som tribunalen för att, i huvudsak, har gjort sig skyldiga till samma felaktiga bedömningar vid tolkningen och tillämpningen av artikel 2.10 j i grundförordningen. De felaktiga rättsbedömningarna utgörs dels av kommissionens vägran att bevilja den begäran om ändring som respektive klagandebolag gjort på grundval av denna bestämmelse, dels av att tribunalen godkände denna ståndpunkt. Klagandebolagen har, närmare bestämt, gjort gällande att kommissionen och tribunalen inte har tillerkänt de säkringsavtal som de hade ingått för valutaomräkningen någon rättslig betydelse. Enligt klagandebolagen borde denna omräkning ha skett via US-dollar och inte direkt från euro till turkiska lira.

b) Bedömning av motiveringen till de överklagade domarna

74. Det kan inledningsvis konstateras att tillämpligheten av artikel 2.10 j i grundförordningen på de faktiska omständigheterna i målet inte har bestritts av någon av parterna i målet. De aktuella transaktionerna avsåg handel med varor som fakturerades i olika valutor – nämligen i euro och US-dollar – och som tillverkades i Turkiet och var avsedda för export till Europeiska unionen. Mot denna bakgrund hade kommissionen en skyldighet att göra en valutaomräkning enligt denna bestämmelse inom ramen för jämförelsen av priserna. Tvisten mellan kommissionen och klagandebolagen, som var föremål för förfarandena i första instans, är begränsad uteslutande till frågan om *villkoren för denna omräkning*.

75. Om klagandebolagen avser hävda att *försäljningsdagen utgör det avgörande kriteriet för att fastställa tillämplig växelkurs*, kan detta påstående inte bestridas. Mot bakgrund av de fluktuationer som är en del av valutamarknaden, krävs en specifik utgångspunkt för

[47] Se dom av den 24 mars 2011, Ferrero/harmoniseringskontoret (C-552/09 P, EU:C:2011:177, punkt 73).

[48] Se dom av den 19 juli 2012, rådet/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group (C-337/09 P, EU:C:2012:471, punkt 61).

omräkningen. Genom att denna utgångspunkt har fastställts till försäljningsdagen, har ett rättsligt tvingande beslut fattats inom ramen för det multilaterala systemet för internationell handel. Olika objektiva omständigheter kan nämligen användas för att fastställa detta datum, nämligen faktureringsdatum, dagen för köpekontrakt, köporder eller orderbekräftelse. Jag har uppmärksammat denna aspekt i mina inledande anmärkningar.[49] Ingen del i de överklagade domarna gör det emellertid möjligt att anta att tribunalen skulle ha antagit en motsatt ståndpunkt. Det kan således inte fastställas att någon felaktig rättsbedömning har gjorts.

76. Däremot om klagandebolagen har avsett göra gällande att det i avsaknad av precisa unionsrättsliga bestämmelser avseende *vilken valuta som ska tillämpas vid omräkningen* uteslutande ankommer på handelspartnerna att fastställa denna valuta i deras säkringsavtal, kan denna tolkning inte godtas. Den bortser från den omständigheten att de aktuella varorna, för det första, har exporterats till Europeiska unionen, varför euro utgör den tillämpliga referensvalutan, och att, för det andra, artikel 2.10 j i grundförordningen ger kommissionen *ett utrymme för skönsmässig bedömning* i avsaknad av en bestämmelse om motsatsen. Det är fastställt att kommissionen grundar sina beräkningar på växelkursen för exportlandets valuta – i detta fall turkiska lira.[50] Detta val av valutaomräkning är varken slumpmässigt eller godtyckligt. Kommissionen har inte gjort någon valutaomräkning utan samband med de aktuella exportföretagen och klagandebolagen har för övrigt inte hävdat motsatsen.[51]

77. I förevarande mål hade de säkringsavtal som klagandebolagen ingått som enda syfte att neutralisera de potentiella valutariskerna i samband med konvertering mellan euro och US-dollar. Kommissionen gjorde emellertid en omräkning direkt från euro till turkisk lira, utan någon mellanliggande omräkning till US-dollar. Tribunalen ansåg således med fog att det varken fanns någon rättslig eller faktisk grund som berättigade att andra valutor än euro och turkiska lira skulle beaktas, eller att omräkningen skulle ske via US-dollar. Eftersom alla exportpriser angavs i euro,[52] såsom framgår av skäl 98 i den omtvistade förordningen, utan att någon hänvisning till US-dollar gjorts, och mot bakgrund av varornas destination, krävdes ingen mellanliggande omräkning till US-dollar enligt artikel 2.10 j i grundförordningen.

78. Denna slutsats påverkas inte av klagandebolagens argument att kommissionen gjort en mellanliggande omräkning till euro i stället för att direkt omräkna US-dollar till turkiska lira. Som tribunalen erinrade om i punkterna 20–24 i den överklagade domen i mål C-499/24 P, hade klagandebolagen fakturerat vissa inhemska försäljningar och deklarerat deras tillverkningskostnader i US-dollar. I detta sammanhang valde kommissionen att göra en omräkning via euro i syfte att garantera en rättvis jämförelse. Även om denna metod kan ifrågasättas – eftersom det är tveksamt huruvida en sådan mellanliggande omräkning var nödvändig eller vilket mervärde den innebar mot bakgrund av ”sammankopplingen” mellan växelkurserna[53] – har en sådan divergens ingen inverkan på bedömningen. Det föreligger nämligen ingen rättslig skyldighet att beakta transaktioner i utländska valutor på terminsmarknaderna i en annan valuta än den som kommissionen valt för jämförelsen.

[49] Se punkt 44 i detta förslag till avgörande.

[50] Se punkt 47 i detta förslag till avgörande.

[51] Om klagandebolagen avser göra gällande att kommissionen, enligt eget skön, skulle kunna omvandla transaktioner i euro till vilken annan valuta som helst, exempelvis till danska kronor, i syfte att inte behöva beakta säkringsverksamheter mellan euro och turkiska lira, har de emellertid varken påstått eller bevisat att valet av en omräkning till exportlandets valuta gjorts för att utesluta beaktandet av deras säkringsavtal.

[52] Se punkt 85 i den överklagade domen i mål C-499/24 P och punkt 196 i den överklagade domen i mål C-498/24 P.

[53] Se punkterna 70 och 83 i detta förslag till avgörande.

79. De säkringsavtal som klagandebolagen hade ingått var inte relevanta för den omtvistade valutaomräkningen. Det fanns således inget objektivt skäl för att beakta dem vid beräkningen. Tribunalen konstaterade således, med fog, i de överklagade domarna att den omräkning som föreskrevs i säkringsavtalen mellan euro och US-dollar saknade inverkan på kommissionens omräkning och därför kunde bortses från.

80. Enligt tribunalens synsätt räckte detta konstaterande för att underkänna den av klagandebolagen åberopade grunden. Enligt min uppfattning utgör detta inte någon felaktig rättsbedömning. Som tribunalen med rätta påpekade, hade kommissionen ingen skyldighet att beakta den växelkurs som fastställts i säkringsavtalen, utan kunde – som uttryckligen preciseras i skäl 98 i den omtvistade förordningen – tillämpa sin fasta administrativa praxis och, vid jämförelsen av normalvärdet och exportpriset, använda det exporterande landets valuta, det vill säga turkisk lira.

c) Ytterligare synpunkter

81. Även om motiveringen till de överklagade domarna redan är tillräckligt precis och detaljerad för att underkänna den för överklagandena gemensamma grunden, önskar jag lämna några ytterligare synpunkter i syfte att ytterligare klargöra det rättsliga sammanhanget och underlätta förståelsen av de centrala aspekterna av målen för domstolen.

82. För det första framgår det inte av handlingarna i målen att en omräkning till US-dollar väsentligt skulle ha ändrat resultatet av beräkningen, särskilt eftersom klagandebolagen inte har lagt fram något bevis för att de skulle ha lidit någon skada. De begränsade sig – såsom anges i skäl 99 i den omtvistade förordningen – till att hävda att omräkningen påverkade prisernas jämförbarhet och ange ett teoretiskt exempel till stöd för att den växelkurs som angavs i säkringsavtalen skulle tillämpas. Som anges i skäl 100 i den omtvistade förordningen, utgör inte detta teoretiska exempel något bevis, eftersom det inte återspeglar klagandebolagens verkliga transaktioner, eller beräkningen av dumpningsmarginalen. Eftersom klagandebolagen inte har framfört något övertygande argument för att vederlägga denna slutsats, ska kommissionens analys bekräftas.

83. Dessutom visar klagandebolagens argument avseende en ”sammankoppling” av valutorna på intet sätt någon missgynnande effekt av omräkningen till turkisk lira. Den motsäger snarare denna hypotes. Om en sådan sammankoppling fanns, skulle slutsatsen behöva dras att omräkningen inte medför någon nackdel. Kommissionen har således med fog gjort gällande att klagandebolagen inte har visat att någon uppenbart felaktig bedömning vid utövandet av dess utrymme för skönsmässig bedömning skulle ha lett till en orättvis jämförelse mellan normalvärdet och exportpriset.

84. För det andra angav tribunalen, då den konstaterade att kommissionen inte hade någon skyldighet att beakta säkringsavtalen, slutgiltigt att kommissionen inte hade någon skyldighet att frångå sin administrativa praxis för fastställandet av dumpningsmarginalen. Jag ansluter mig till detta rättsliga resonemang. Som jag har angett i detta förslag till avgörande, är upprätthållandet av denna administrativa praxis berättigat på området internationella handelsrelationer, eftersom den garanterar en neutralitet, objektivitet, stabilitet, oberoende och transparens vid administrativa åtgärder. [54]

[54] Se punkterna 51 och följande punkter i detta förslag till avgörande.

85. Dessa mål av allmänt intresse har företräde framför de ekonomiska aktörernas privata intressen. Säkringsavtalen är privaträttsliga avtal som endast avser intern riskhantering och kan, i princip, inte rättsligt påverka vilken metod som undersökningsmyndigheten använder för beräkningen av dumpningsmarginalen. Kommissionen har således ingen skyldighet att anpassa sina beräkningar till de valutor eller de växelkurser som parterna valt.

86. Det framgår av fast rättspraxis att unionsinstitutionerna, på området för den gemensamma handelspolitiken och särskilt i fråga om handelspolitiska skyddsåtgärder, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de ska bedöma.[55] Att beakta valutor eller växelkurser som valts enbart för att skydda privata ekonomiska intressen skulle innebära att detta utrymme för skönsmässig bedömning ifrågasätts.

87. För det tredje borde säkringsavtalen endast ha beaktats om transaktionerna uppfyllde villkoren i artikel 2.10 j i grundförordningen, som föreskriver ett undantag för terminstransaktioner som är direkt knutna till exporten. Det ska erinras om att ett undantag från en huvudregel ska tolkas restriktivt.[56] I förevarande mål har kommissionen uttryckt tvivel beträffande huruvida dessa villkor har uppfyllts. I avsaknad av övertygande bevisning ska det anses att de inte var uppfyllda.

88. Kommissionen har, i detta hänseende, påpekat att försäljningarna i US-dollar på de utländska marknaderna inte var ”direkt knutna” till exportförsäljningarna, såsom krävs i artikel 2.10 j i grundförordningen. I skäl 101 i den omtvistade förordningen preciseras vidare att vissa säkringsverksamheter kunde justeras efter försäljningen beroende på hur de finansiella prognoserna utvecklades och för att maximera företagens avkastning, vilket klagandebolagen bestridde i första instans vid tribunalen. Tribunalen prövade emellertid inte dessa argument, då den ansåg att den motivering som kommissionen hade gett i skäl 98 i den omtvistade förordningen var tillräcklig som grund för att avslå begäran om justering enligt artikel 2.10 j i grundförordningen. Om domstolen däremot skulle anse att denna motivering inte var tillräcklig för att underkänna grunden avseende åsidosättande av denna bestämmelse och besluta att återförvisa målet till tribunalen, skulle det således ankomma på denna att pröva huruvida dessa verksamheter var spekulativa.

89. Slutligen ska det erinras om att den kontroll som unionsdomstolarna utövar över kommissionens ekonomiska bedömningar, inbegripet på antidumpningsområdet, enligt fast rättspraxis ska vara begränsad till en kontroll av att processbestämmelserna har följts, att de faktiska omständigheter som fastställts är riktiga och att det inte föreligger någon uppenbart felaktig bedömning eller maktmissbruk.[57] Jag anser emellertid inte att tribunalens resonemang, ens i ljuset av en särskilt strikt domstolskontroll, kan anses vara behäftat med en felaktig rättstillämpning.

90. Mot bakgrund av de omständigheter som jag har angett i min bedömning, anser jag inte att överklagandet kan bifallas på den fjärde av de grunder som åberopats i mål C-498/24 P, eller den sjätte av de grunder som åberopats i mål C-499/24 P.

[55] Se dom av den 7 april 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava m.fl./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P och C-193/14 P, EU:C:2016:209, punkt 34).

[56] Se dom av den 29 september 2011, kommissionen/Irland (C-82/10, ej publicerad, EU:C:2011:621, punkt 44), dom av den 19 september 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/rådet (C-15/12 P, EU:C:2013:572, punkt 17) och dom av den 10 februari 2021, RFA International/kommissionen, C-56/19 P, EU:C:2021:102, punkt 54).

[57] Se dom av den 29 februari 2024, Methanol Holdings (Trinidad)/kommissionen (C-688/22 P, ej publicerad, EU:C:2024:180, punkt 34).

V. Förslag till avgörande

91. Mot bakgrund av det ovan anförda anser jag att domstolen inte ska bifalla överklagandet på den fjärde grunden i mål C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji och Çolakoğlu Dış Ticaret/kommissionen), eller den sjätte grunden i mål C-499/24 P (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları m.fl./kommissionen).